

CURTEA DE APEL ORADEA

BULETINUL JURISPRUDENȚEI
2011

Colegiul de redacție

Secția I civilă

judecător Moșincat Eugenia
 judecător Pantea Viorel
 judecător Măduța Doina
 judecător Popa Aurora

Secția a II-a civilă de contencios administrativ

judecător Băltărete Savina
 judecător Tătar Ioana
 judecător Blaga Ovidiu

Secția penală și pentru cauze cu minori

judecător Soane Laura
 judecător Pușcaș Mircea

Editura UNIVERSUL JURIDIC

Listă de abrevieri

Alin.	– alineat
Art.	– articol/articolului/articolelor
ANAF	– Agenția Națională de Administrare Fiscală
ARR	– Autoritatea Rutieră Română
CAS	– Casa de Asigurări de Sănătate
C. civ.	– Codul civil din 1864
CEDO	– Curtea Europeană a Drepturilor Omului
C. fam.	– Codul familiei
CF (Cf)	– carte funciară
CJCE	– Curtea de Justiție a Uniunii Europene
CJPSM	– Casa Județeană de Pensii Satu Mare
CNVM	– Comisia Națională a Valorilor Mobiliare
CNSC	– Consiliul Național de Soluționare a Contestațiilor
C. pr. civ.	– Codul de procedură civilă
C. pen.	– Codul penal
C. pr. pen.	– Codul de procedură penală
Decr.	– Decret
DGFP	– Direcția Generală a Finanțelor Publice
H.C.L.	– Hotărâre Consiliu Local
H.G.	– Hotărâre a Guvernului
IML	– Institut de Medicină Legală
INML	– Institutul Național de Medicină Legală
IPJ	– Inspectoratul Județean de Poliție
lit.	– litera
nr.	– număr
M. Of.	– Monitorul Oficial
OCPI	– Oficiul de cadastru și publicitate imobiliară
O.U.G.	– Ordonanță de urgență a Guvernului
rap.	– raportat
RCA	– Răspundere civilă auto
SC	– societate comercială
sent. com.	– sentință comercială
S.M.L.	– Serviciul de Medicină Legală
UNPIR	– Uniunea Națională a Practicienilor în Insolvență

A. DREPT CIVIL

1. Contract de împrumut. Întocmirea unui înscris prin care s-a recunoscut primirea unei sume de bani predate cu titlu de împrumut prin intermediul altor persoane, înscris ce are valoarea juridică a unui contract de împrumut

- Codul civil: art. 1197 alin. (2), art. 1532, art. 1584, art. 1576, art. 1578

Prin înscrisul redactat și semnat chiar de către persoanele împrumutate s-a recunoscut atât primirea sumei de bani, cât și predarea acesteia prin intermediul familiei mandatate în acest scop, ceea ce reprezintă o recunoaștere a datoriei.

Cum înscrisul, era susceptibil de a fi calificat și ca un început de dovadă scrisă, în condițiile dispozițiilor art. 1197 alin. (2) C. civ., în mod corect s-a făcut administrarea probelor testimoniale ce-au relevat existența împrumutului și câtimea obiectului acestuia. În aceste condiții, rezolvarea speței cădea sub incidența prevederilor art. 1584 și 1578 C. civ., cu aplicarea greșită a căroră instanța de apel a reținut contrariul.

(Secția I civilă, Decizia nr. 2660/R din 10 noiembrie 2011)

Prin sentința civilă nr. 796 din 21 septembrie 2010 pronunțată în dosar nr. 321/266/2009, Judecătoria N.O. a admis acțiunea civilă formulată de reclamantii F.V. și F.F., prin Cab. av. as. N.T., împotriva pârâților P.S. și P.I., și în consecință a obligat pârâții să restituie împrumutul în sumă de 37.000 lire sterline în echivalent lei la data plății.

Pentru a pronunța această sentință instanța de fond a reținut că reclamantii au împrumutat pârâților suma de 37.000 lire sterline, sumă care a fost predată de către cumnatul reclamantilor, M.I., ocazie cu care s-a încheiat contractul de împrumut sub semnătură privată din data de 15 septembrie 2004. Acest act s-a încheiat în casa numitului M.I. din loc. C. și a fost semnat de către M.I. și soția M.M., care au predat pârâților suma de 37.000 lire sterline, precum și de către pârâții P.S. și P.I.

Reclamantii au depus la dosarul cauzei un extras de cont eliberat de BCR S.M. și din acest act rezultă că numitul M.I. a lichidat un depozit bancar în sumă de 37.000 lire sterline la data de 8 septembrie 2004.

Reclamantii au susținut în fața instanței de fond că actul încheiat la data de 15 septembrie 2004 a fost scris chiar de P.S., motiv pentru care instanța a solicitat acestuia să depună actele din care ar rezulta semnătura acestuia și, de asemenea, l-a citat pe pârât pentru a-i lua probă de scris, dar acesta nu s-a prezentat în fața primei instanțe pentru a face aceste verificări.

Martorii audiați în cauză la cererea reclamantilor au declarat că știu și ei despre împrumutul luat de pârâți de la reclamant și unul dintre martori a arătat că a fost împreună cu fratele reclamantului la locuința pârâților în vederea încercării de a recupera suma împrumutată.

Din probele administrate în cauză instanța de fond a reținut că acțiunea reclamanților este întemeiată.

Astfel, art. 1584 C. civ. prevede că împrumutatul este dator să restituie lucrurile împrumutate în aceeași calitate și cantitate la termenul stabilit și art. 1578 din cod prevede, în cazul împrumutului de bani, obligația împrumutatului de a restitui aceeași sumă prevăzută în contract.

Drept urmare, instanța de fond a admis acțiunea formulată de reclamanți conform dispozitivului sentinței atacate.

Împotriva acestei sentințe au declarat apel pârâții P.S. și P.I., solicitând admiterea apelului și, reținând cauza spre rejudecare, respingerea cererii reclamanților-intimați.

Prin decizia nr. 76 din data de 29 martie 2011, pronunțată în dosar nr. 321/266/2009, Tribunalul S.M. a admis apelul pârâților P.S. și P.I., domiciliați în T. 170, jud. S.M., împotriva sentinței civile nr. 796/2010 pronunțată de Judecătoria N.O. în dosar nr. 321/266/2009, în contradictoriu cu intimații F.V. și F.F., domiciliați în N.O., Al. T., bl. 14, ap. 12, jud. S.M.

A schimbat în tot sentința atacată, în sensul că a respins acțiunea reclamanților F.V. și F.F. împotriva pârâților P.S. și P.I., având ca obiect restituirea împrumutului.

Pentru a pronunța această hotărâre, instanța de apela avut în vedere următoarele considerente:

Înscrisul olograf depus în probațiune, intitulat contract de împrumut, nu este semnat de părțile contractante. Chiar dacă s-ar aprecia că împrumutătorii – reclamanți intimați i-au împuternicit pe numiții M.I. și M.I. să încheie actul, acesta nu poartă semnătura împrumutaților – pârâți apelanți ca dovadă a primirii sumei și a asumării obligației de restituire a ei.

Incertitudinea privind existența actului ca *negotium* determinată de precaritatea înscrisului ca instrument și de poziția contradictorie a apelanților nu este înlăturată prin declarațiile martorilor audiați, întrucât aceasta reprezintă o probă indirectă, iar martorii provenind din sfera de cunoștințe a reclamanților nu prezintă neutralitatea necesară unei probe concludente.

Probele administrate nu creează convingerea că părțile au încheiat contractul de împrumut invocat.

În consecință, tribunalul, în baza art. 296 C. pr. civ., a admis apelul declarat de pârâți și a schimbat în tot sentința atacată, în sensul că a respins acțiunea reclamanților având ca obiect restituirea împrumutului. Totodată, a obligat intimații să achite apelanților 2540 lei cheltuieli de judecată.

Împotriva acestei decizii, în termen, legal timbrat, au declarat recurs intimații F.V. și F.F., solicitând admiterea acestuia, modificarea deciziei în sensul admiterii acțiunii, obligării intimaților la restituirea a 37.000 lire sterline în echivalent în lei la data plății.

Prin motivele de recurs s-a invocat că potrivit înscrisului sub semnătură privată din 15 septembrie 2004, semnat de P.S., intimații au primit 37.000 lire sterline împrumut, termenul de restituire fiind 15 septembrie 2006, nerespectat.

Martorii au relatat fără putință de tăgadă existența raportului juridic – contract de împrumut – R.I. l-a însoțit pe fratele reclamanțului la P.S. acasă, care a recunoscut împrumutul și că îl va plăti doar peste o săptămână.

De altfel, la interogatoriu – dosar fond – P.S. a arătat că a fost scris contractul de împrumut de el, recunoscând scrisul, el nefiind prezent fiindcă a lăsat împuternicire la M. Cu toate acestea, instanța a constatat că înscrisul nu a fost semnat de părțile

contractante și nu poartă semnătura împrumutaților ca dovadă a primirii sumei și a asumării obligației de restituire.

Susținerile intimaților au oscilat, la început arătând că înscrisul este fals, nefiindu-le opozabil, apoi P.S. a recunoscut că l-a scris și semnat, dar în apel a susținut că nu este semnat și datat, aspecte ce dovedesc ignoranță.

Mandatul, conform art. 1532 C. civ. este un contract prin care o persoană se obligă gratuit a face ceva pe seama altei persoane ce l-a împuternicit, iar art. 1532-1559 C. civ. nu prevede obligația formei scrise, cel verbal fiind astfel valabil. Ca urmare, suma a fost împrumutată prin mandatar, P.S. a recunoscut primirea sumei.

În drept s-a invocat art. 299 și urm. C. pr. civ.

Examinând decizia recurată prin prisma motivelor de recurs, cât și din oficiu, instanța de recurs constată următoarele:

Potrivit înscrisului sub semnătură privată – dosar fond – numit contract de împrumut, încheiat la data de 15 septembrie 1999, intimatul P.S. cu soția P.I. au arătat că au primit împrumut de la F.V. și soția F.F. suma de 37.000 lire sterline, urmând a o da înapoi la data de 15 septembrie 2006, plus dobânda de 1.200 lire. Drept garanție s-au pus mașini mari, camioane mici și pământ.

La rubrica „martori” nu s-a în înscris vreo persoană, la rubrica „am primit”, apar semnăturile intimaților P.S. și P.I., iar la „am predat”, M.I și I.

Inițial, prin întâmpinarea depusă în dosar fond intimații pârâți au invocat că nu au împrumutat suma de la recurenții reclamanți, că nu au semnat, înscrisul fiind un fals, nefiindu-le opozabil.

Același aspect reiese și din răspunsurile date la interogatoriu – dosar fond –, intimatul pârât declarând că nu știe cine a redactat contractul.

Ca urmare a acestei poziții, s-a solicitat efectuarea unei expertize grafologice, avocatul intimaților opunându-se administrării acesteia, însă în ședința publică din 13 aprilie 2010 – dosar fond – intimatul pârât a recunoscut că el a scris contractul aflat în copie la dosarul de fond, numit „contract de împrumut”, astfel că nu s-a mai impus și nici solicitat această probă.

De altfel, nici prin motivele de recurs recurenții nu au mai contestat existența înscrisului, semnarea acestuia, ci doar că nu au primit banii de la recurenți, or, prin faptul că s-a întocmit un înscris de recunoaștere a unui împrumut primit prin intermediul altor persoane – soții M. – acesta are implicit valoarea juridică a unui contract de împrumut în sensul art. 1576 C. civ., ce implică și obligația corelativă stabilită de art. 1584 C. civ. – de restituire a ceea ce s-a împrumutat, la timpul stabilit.

Suma de 37.000 lire sterline împrumutată de la recurenți nu s-a transmis împrumutaților intimați de către aceștia, ci prin mandatar – fam. M. – conform chiar recunoașterii prin înscrisul întocmit de către P.S. Mandatul este contractul în temeiul căruia o persoană numită mandant, împuternicește pe o altă persoană, numită mandatar, să încheie în numele ei și pentru ea anumite acte juridice – art. 1532 C. civ. –, or, prin înscrisul redactat de intimați s-a recunoscut nu doar primirea sumei, ci și faptul că au primit-o prin mandatar, fam. M., or, a invoca că nu au primit suma de la recurenți, față de cele recunoscute, este irelevant și denotă doar rea-credință.

Chiar dacă înscrisul nu ar fi semnat de către împrumutători și nici de mandatarul acestora, față de faptul că a fost scris și semnat de către împrumutați, acest aspect reprezintă o recunoaștere a datoriei și implică bineînțeles restituirea acestuia, greșit instanța de apel reținând contrariul.

De altfel, înscrisul ar putea fi calificat și ca un început de dovadă scrisă – art. 1197 alin. (2) C. civ. – se numește început de dovadă scrisă orice scriptură a aceluia în contra căruia s-a formulat petiția sau a celui ce îl reprezintă și care scriptură face a fi de crezut faptul pretins, astfel că, în speță, în mod corect instanța de fond a administrat probe testimoniale conform cărora (martorul B.D.V.) era notoriu împrumutul, iar R.I. l-a însoțit pe fratele recurentului la intimat acasă pentru a-i solicita restituirea, probele relevând atât împrumutul, cât și cuantumul acestuia, astfel că erau incidente dispozițiile art. 1584 și 1578 C. civ., cu aplicarea greșită a acestora s-a reținut contrariul de către instanța de apel.

Raportat la considerentele expuse, și făcând aplicarea dispozițiilor art. 304 C. pr. civ., instanța de recurs, în baza art. 312 alin. (1) și (3) C. pr. civ., a admis ca fondat recursul, a modificat în întregime decizia, iar în baza art. 296 C. pr. civ., a respins ca nefondat apelul, păstrând în întregime sentința recurată ca fiind legală și temeinică.

2. Constituirea dreptului de servitute asupra unui imobil ca fond aservit, al cărui proprietar nu a fost parte în convenția încheiată în acest scop. Refuzul Biroului de CF de a înscrie dreptul de servitute. Menținerea încheierii de respingere ca legală

- Codul civil: art. 616-619

- Legea nr. 7/1996: art. 19, art. 49

În absența unei constituirii anterioare a dreptului de servitute de trecere asupra parcelei dobândite de intimat cu titlu de vânzare-cumpărare, parcelă care la data cumpărării nu reprezenta fond aservit, constituirea unui atare drept la o dată ulterioară de către terțe persoane printr-o convenție încheiată fără participarea sa nu este aptă de a atrage înscrierea în cartea funciară a unei servituți în sarcina parcelei aflate în proprietatea intimatului, ca fond aservit, în condițiile art. 19 din Legea nr. 7/1996, o atare convenție fiindu-i inopozabilă acestuia.

Cererea de înscriere în cartea funciară și actele depuse în justificarea acesteia neîntrunind condițiile legale, încheierea de respingere dată de registratorul Oficiului de cadastru este legală.

(Secția I civilă, decizia nr. 2834/R din 24 noiembrie 2011)

Prin sentința civilă nr. 548 din 25 ianuarie 2010 pronunțată de Judecătoria Oradea s-a admis cererea formulată de petenții G.G. și I.E., în sensul că s-a dispus anularea încheierii de respingere nr. 81374 din 23 decembrie 2008, pronunțată de Oficiul de Cadastru și Publicitate Imobiliară – Biroul de Cadastru și Publicitate Imobiliară B. și a obligat Oficiul de Cadastru și Publicitate Imobiliară – Biroul de Cadastru și Publicitate Imobiliară B. la înscrierea dreptului de servitute de trecere în CF 89640 Oradea, nr. cad. 16579, de asemenea, s-a respins ca nefondată cererea de intervenție în interes propriu formulată de T.C.

Prin considerentele sentinței se reține în esență că, prin încheierea nr. 81374 din 23 decembrie 2008, OCPI Bihor a respins cererea petenților privind înscrierea unei servituți de trecere cu piciorul și cu mașina asupra imobilului din parcela cadastrală 16579 O., CF 89640 O., pe motivul că dreptul de servitute a fost înscris ulterior formării nr. cad. 16579 din CF 89640, deci nu se poate nota această servitute. Prin examinarea dosarului nr. 81374/2008 comunicat de OCPI Bihor și actele depuse la dosarul cauzei, instanța a constatat că în CF nr. 89640 O., nr. cad. 16579 este înscris sub B.4 dreptul de proprietate al intervenientului T.C. cu privire la un teren intravilan, prin cumpărare de la numitele B.E. și H.I. Această carte funciară a fost adusă din CF 362 O. prin dezlipirea suprafeței de 3416 mp din nr. top. 2069, așa cum reiese din înscrierea de sub B.31.

Instanța a constatat că în CF nr. 362 O. este notată servitute de trecere asupra imobilelor cu nr. top. 2069, 2072. De asemenea, în CF nr. 362 O. sub B.33 este înscris dreptul de proprietate al petenților, iar prin încheierea nr. 32970 din 20 mai 2008 cota de 3375/9229 mp din nr. top. 2072 și 605 mp din nr. top. 2069 se constituie în nr. cad. 15804-15805, care se transcriu în CF noi 90411-90412 O. în favoarea petenților, cu menținerea servituții de trecere asupra nr. top. 2069, 2072. Deși intervenientul a susținut că petenții își întemeiază cererea pe actul de parcelare și delimitare corp proprietate autentificat sub nr. 880 din 8 aprilie 2008 de BNP G.C., care nu îi era opozabil, și că la data încheierii acestui act intervenientul avea deja constituit nr. cad. 16579 O., care nu era grevat de nicio servitute de trecere, instanța a considerat că această susținere nu poate fi primită, atâta vreme cât dreptul de servitute asupra imobilului intervenientului era notat în CF nr. 362 O., nr. top. 2069, 2072. Or, dreptul de servitute este un accesoriu al fondului căruia îi profită, urmând soarta acestuia, și totodată ea rămâne ca o sarcină pentru utilitatea acestui fond, impusă fondului aservit, care, de asemenea, trebuie să suporte servituțiile ce îl grevează indiferent cine ar fi proprietarul lui.

Împotriva acestei hotărâri a declarat apel intervenientul T.C., solicitând admiterea apelului, schimbarea în totalitate a sentinței, în sensul respingerii plângerii formulate de reclamantii petenți și, pe cale de consecință, să admită cererea de intervenție principală.

Prin încheierea din 27 aprilie 2010 tribunalul a dispus suspendarea în temeiul art. 244 pct. 1 C. pr. civ.

Ca urmare a admitterii recursului declarat împotriva încheierii sus-menționate, prin decizia civilă nr. 1425/2010-R Curtea de Apel O. a dispus continuarea judecării apelului.

Sub dosarul nr. 10628/111/2010 al Tribunalului B., examinând apelul prin prisma motivelor invocate, s-au reținut următoarele:

Prin încheierea nr. 81374 din 23 decembrie 2008 Oficiul de Cadastru și Publicitate Imobiliară B. s-a respins cererea formulată de petentul G.G. privind îndreptarea erorii materiale în Cf. nr. 89640 O., întrucât s-a constatat că dreptul de servitute a fost înscris ulterior formării nr. cad. 16579 O. din Cf. nr. 89640 O. și deci nu se poate nota această servitute.

Nr. cad. 16579 din Cf. nr. 89640 O. s-a constituit din suprafața de 3416 mp aparținând nr. top. 2069 din Cf. nr. 362 O. în favoarea intervenientului T.C., iar diferența de 605 mp nr. top. 2069 O. constituie proprietatea reclamantilor G.G. și I.E.

Traducerile din limba maghiară a rubricii „mențiuni” din Cf. nr. 362 O. referitoare la dreptul de servitute sunt contradictorii.

Astfel, din traducerea depusă la dosarul de apel, efectuată de traducător S.I., rezultă că dreptul de servitute este în favoarea nr. top. 2069, cel grevat fiind imobilul cu nr. top. 2125. În aceeași termeni s-a efectuat traducerea și de către traducător C.E. Doar traducerea realizată de către traducător L.H.B. este în sensul că dreptul de servitute este asupra imobilului cu nr. top. 2069.

Existând aceste neclarități s-a încuviințat o altă traducere realizată de către traducător G.F., potrivit căreia imobilul grevat este nr. top. 2125.

Această ultimă traducere este în consens cu schițele depuse la prezentul dosar potrivit cărora dreptul de servitute este în favoarea nr. top. 2069 și imobilul grevat este cel cu nr. top. 2125.

În consecință, în Cf. nr. 89640 O., asupra nr. cad. 16579 constituit din nr. top. 2069 O. nu trebuie înscris un drept de servitute, motiv pentru care instanța, în temeiul art. 296 C. pr. civ., a admis apelul, a schimbat în totalitate sentința apelată conform dispozitivului.

Împotriva acestei decizii au declarat recurs G.G. și I.E., solicitând admiterea recursului, admiterea plângerii, iar în subsidiar admiterea recursului, anularea deciziei date în apel și trimiterea cauzei spre rejudecare în vederea audierii traducătorilor și a vânzătorilor.

În motivarea cererii de recurs sunt învederate următoarele: dreptul de a se înscrie servitutea de trecere în CF nou constituită cu nr. cadastral nou 15805, respectiv 15804, provenite amândouă din top. 2069, este justificat ca urmare a existenței notei din CF nr. 362 O. cu nr. 1849/1816; cererea privind dreptul de trecere a fost respinsă de către OPCI, fiind astfel încălcat dreptul recurenților recunoscut și de către foștii proprietari și de către pârâtul T.C.; instanța de apel a acceptat traducerea numitului G.F., fără să motiveze această poziție și de ce a înlăturat celelalte traduceri, contradicție ce trebuie înlăturată prin audierea celorlalți traducători; servitutea, fiind un accesoriu, trebuia să fie înscrisă atât pe parcelele cumpărate de recurenți, cât și pe a intimatului, având în vedere că finalitatea dreptului de servitute implică accesul la drumul principal str. P., adică peste parcela 2125, dar și asupra nr. nou cadastral 16579 a pârâtului T.

În drept sunt invocate dispozițiile art. 304 pct. 8-10 C. pr. civ.

Prin concluziile scrise depuse la dosar, intimatul a solicitat respingerea recursului ca nefondat.

Examinând hotărârea recurată prin prisma motivelor invocate, cât și din oficiu, instanța de recurs a constatat următoarele:

Criticile aduse hotărârii recurate au fost găsite de instanța de recurs ca fiind nefondate, având în vedere argumentele ce succed.

Prin cererea înregistrată sub nr. 81374 din 23 decembrie 2008, petentul G.G. solicita Oficiului de Cadastru și Publicitate Imobiliară B. îndreptarea erorii materiale în sensul de a se nota servitute de trecere asupra imobilului cu nr. cadastral 16579 O., ulterior precizând că solicită înscrierea în CF vechi 362 nr. top. 2069 și nr. cadastral nou 16579 mențiunea „cu servitute de trecere auto și pietonal” asupra nr. top. 2069, 2072 în favoarea nr. cadastrale 15804 – 15805, CF nr. 362 O., înscriere care nu s-a operat în CF.

Cererea sus-menționată a fost respinsă prin încheierea nr. 81374 din 23 decembrie 2008, cu motivarea că dreptul de servitute a fost înscris ulterior formării nr. cadastral 16579 din Cf nr. 89640 O., deci nu se poate nota această servitute.

Soluția de anulare a încheierii de respingere este eronată, nefiind avute în vedere, la pronunțarea ei de către judecătoria, ansamblul operațiunilor survenite în timp în cărțile funciare cu privire la imobilele din litigiu.

Astfel, este de subliniat că fondul aservit este cel având nr. top. 2125 din CF nr. 1573 O., actualul nr. cadastral 18705, din care intimatul deține 30 mp, astfel cum rezultă din contractul de vânzare-cumpărare autentic nr. 592 din 21 mai 2008 (dosarul de fond), relevantă fiind și schița întocmită de ing. C.D.C.

În speță, cererea privind instituirea dreptului de servitute pe imobilul proprietatea intimatului din parcela cu nr. cadastral 16579 O. în favoarea imobilelor cu nr. cadastrale 15804 și 15805 O. face obiectul unui proces aflat pe rolul Judecătoriei O. în dosarul nr. 12536/271/2008, proces în care își va găsi rezolvare problema litigioasă de față, neputând fi tranșată în prezentul cadru procesual fixat prin atacarea cu plângere a unei încheieri de respingere date de Oficiul de Cadastru.

Sușinerile recurenților în sensul că dreptul de servitute ar trebui înscris asupra noului nr. cadastral 16579 nu pot fi acceptate, acesta nereprezentând fond aservit, astfel cum afirmă fără temei recurenții.

Faptul că părțile semnatare ale contractului autenticat sub nr. 880/2008 de Biroul Notarului Public G.C. – în care nu apare ca parte contractantă și intimatul, proprietar al parcelei cu nr. top. 16579 – au convenit să se înscrie dreptul de servitute asupra nr. top. 2069 și 2072 din CF nr. 362 O. în favoarea parcelelor cu nr. cadastrale 15804 și 15805 nu înseamnă că, în absența unei constituiri anterioare a dreptului de servitute asupra parcelei cu nr. cadastral 16579 provenit din nr. top. vechi 2069, această parcelă reprezintă fond aservit pentru a se putea face înscrierea corespunzătoare în cartea funciară.

Este de observat că nr. cadastral 16579 a fost constituit anterior încheierii contractului autentic mai sus menționat, la data constituirii parcelei aflate în discuție – 12 octombrie 2007 – aceasta nu era grevată de nicio servitute de trecere, nici ea și nici parcela cu nr. top. 2069 din care provenea. Doar la o dată ulterioară celei la care a fost constituit noul număr cadastral 16579, părțile semnatare ale actului de parcelare și delimitare corp proprietate, autenticat sub nr. 880/2008, au convenit ca parcelele cu nr. cadastrale 15804 și 15805 să beneficieze, ca fond dominant, cu titlu gratuit, de un drept de servitute de trecere pe nr. top. 2069 și 2072 ca fonduri aservite.

Or, intimatul nu a fost parte a contractului prin care s-a constituit pe cale convențională instituirea dreptului de servitute, acesta nefiindu-i opozabil, actul fiind producător de efecte juridice față de părțile contractante.

Se poate astfel conchide că nu subzistă niciun temei legal pentru a se da curs cererii de înscriere în cartea funciară nr. 89640 O. cu nr. cadastral 16579 – adus din CF nr. 362 O. – a unui drept de servitute care să greveze această parcelă în condițiile art. 19 din Legea nr. 7/1996, un prim argument fiind acela că servitutea asupra nr. top. 2069 din care ea s-a desprins nu era constituită la data la care intimatul a devenit proprietarul respectivei parcele, iar un al doilea argument care converge în același sens este acela că dreptul de servitute constituit la o dată ulterioară de către recurenți cu terțe persoane nu-i este opozabil intimatului, nefiind parte a actului juridic de constituire a respectivului drept.

Prin urmare, cererea de înscriere în cartea funciară a dreptului de servitute și actele depuse în justificarea acesteia neîntreținând condițiile legale, concluzia ce se impune este aceea că încheierea de respingere dată de registrul din cadrul Oficiului de cadastru este legală.

Față de considerentele ce preced, instanța, în baza dispozițiilor art. 312 alin. (1) C. pr. civ., a respins ca nefondat recursul, hotărârea recurată fiind păstrată în totul.